

AI prepis videozáznamu k udeleniu ceny Charlesa Elliota Wenigera za excelentnosť.
Prepis je od 1:15:00 minúty (<https://www.youtube.com/watch?v=zQIXZxRHN0M>)

1) Predstavenie Daniela Dudu (Bonnie Dwyer)

Fráza „*predstav si, že*“, ktorou je Daniel Duda známy v rámci Trans-európskej divízie Generálnej konferencie Cirkvi adventistov siedmeho dňa, je výraz, ktorý inšpiruje jeho tvorivé kázania. Zároveň sa opakuje v rôznych rozhovoroch, aby podporila ducha kreativity a predstavivosti v kultúre celej divízie.

Duda bol zvolený za predsedu divízie v roku 2022 a znovuzvolený v roku 2025, po mnohých rokoch služby ako teológ a pedagóg. V 90. rokoch pôsobil ako akademický dekan na Žukovského teologickom seminári v Rusku. Neskôr sa vrátil na Newbold College, svoju alma mater, kde sa stal hlavným lektorom biblickej a systematickej teológie.

Dnes, ako predseda divízie, zostáva aktívne zapojený do teologického vzdelávania a pôsobí ako dočasný vedúci Newbold Centre for Ministry and Mission.

Pri celodivízijských kazateľských stretnutiach trvá na tom, aby v sobotu kázala aj žena. Nie je to priestor, ktorý by si vyhradzoval len pre seba. Je plne oddaný takejto inkluzívnosti.

Jeho fráza „**predstav si, že...**“ vystihuje jeho vizionárske vedenie a záväzok k excelentnosti. Ako poznamenal jeden z kolegov, je skutočným stelesnením Charlesa Wenigera.

Cenu Wenigera Award dnes večer odovzdá Dr. Dudovi člen výkonného výboru Weniger, Gilbert Valentine.

2) Pod'akovanie Daniela Dudu

Ďakujem. Úprimne vám ďakujem za túto poctu.

Prijat' ocenenie Charles Elliott Veniger Award for Excellence, ktoré bolo za 51 rokov udelené iba 208 osobám, je skutočne pokorujúce. Počuť a čítať mená tých, ktorí významne prispeli k adventistickej komunite, a mená, ktoré sme si dlhodobo vážili, je privilegiom a hlbokým povzbudením.

Preto by som sa chcel **v prvom rade** poďakovať tým, ktorí ma kedy nominovali, aj komisii za to, že ma vybrala. V priebehu rokov toto ocenenie získali aj ďalší Európania, ako napríklad Edward Heppenstall v roku 1982, Jan Paulsen v roku 2000, Niels-Erik Andreasen v roku 2010, Halbert Blomstedt v roku 2011, Sigve Tonstad v roku 2017 a Andrea Luxton v roku 2020.

Všetci však pôsobili v severoamerickom adventizme, a preto boli dobre známi. Udeliť toto ocenenie niekomu, kto nepôsobil v Amerike a mal tu len obmedzený vplyv, je pre mňa skutočne pokorujúce. V tomto sa pripájam k Helen Pierson, Mikeovi Piersonovi a Reinderovi Bruinsmovi.

Nedali ste mi len medailu. Dali ste mi obrovské povzbudenie. Dali ste potvrdenie, že práca, ktorú robíme v Európe, má význam a že máme vplyv aj mimo európskeho adventizmu. Ďakujem za uznanie mojej služby ako pedagoga, kazateľa a cirkevného administrátora.

Po druhé, excelentnosť nikdy nie je výsledkom jednotlivca. Vždy je to spoločný príbeh. Keď dnes popoludní stojím pred vami, chcem zdôrazniť, že čokoľvek som dosiahol, nikdy to nebolo výsledkom osamoteného úsilia. Vždy to bola spoločná cesta s inšpirujúcimi členmi miestnych zborov, so zvedavými študentmi, s profesionálnymi kolegami a múdrymi mentormi.

Preto by som chcel poďakovať ľuďom, ktorí ma formovali — tým, ktorí mali trpezlivosť s mojimi slabými stránkami, kolegom, ktorí mi pomáhali rásť, a pomáhali mi pracovať lepšie, a tým, ktorí ma formovali do človeka, akým som dnes.

Pamätám si na prvého kazateľa miestneho zboru, ktorý vo mne videl potenciál — **Teofila Nechutu** — a pozval ma na biblické štúdium. Pamätám si, keď ma vedúci poslali študovať na luteránsky seminár. Prekladateľ **Augustín Štefanec** mi vtedy povedal: „Cirkev bude jedného dňa potrebovať vzdelaných kazateľov v komunistickom Československu.“ A dodal: „Musíš zostať tam, kde si, a učiť sa cudzie jazyky. Je to dôležité pre službu.“

A potom **Jiří Drejnar**, vedúci vydavateľského oddelenia, ktorý stelesňoval excelentnosť viac než ktokoľvek iný a ktorý minulý mesiac náhle zomrel.

V roku 1981 som bol ako druhý človek v histórii z Československa prijatý na **Newbold College**. Ľudia ako Sakai Akubo, Steve Thompson, Peter Van Bemmelen, Kajara Sola, Mike a Helen Piersonovci mali na mňa obrovský vplyv a ukázali mi, že existuje aj iný spôsob prežívania adventizmu, než ten, ktorý som poznal spoza železnej opony.

O mnoho rokov neskôr sa Mike stal mojim kolegom na Newbolde spolu s Gunnarom Petersenom a Laurenom Sternerom. Od všetkých som sa veľmi veľa naučil.

Potom moja skúsenosť na **Andrews University**, kam som prišiel v roku 1989 — John Paulien, Steve Vitrano, Fernando Canale, George Knight, Dick Davidson. Osobitne by som chcel spomenúť Malcolma Maxwella. Na zasadnutí Generálnej konferencie v Utrechte v roku 1985 mi ponúkol miesto profesora teológie na Pacific Union College. Bol prvý, kto vo mne videl potenciál v čase, keď som ho sám nevidel. Myslel som si, že by nebolo vhodné túto ponuku prijať, ale vďaka tomuto rozhovoru som sa o tri roky neskôr dostal na Newbold College, kde som mohol rozvíjať svoj dar vyučovania a mať vplyv na celú divíziu, presahujúci moje pôsobenie v Československom zväze a v Euro-ázijskej divízii v Zaokskij, kde som slúžil začiatkom 90. rokov.

Keď som vyrastal za železnou oponou, nemohol som sa sťažovať na nedostatok príležitostí. Pre niekoho, kto začínal v zbore so 40 členmi, to boli úžasné možnosti. Ako som spomenul, bol som poslaný na Newbold College. Pôvodne ma vedúci poslali na luteránsky seminár, pretože komunisti v roku 1974 zatvorili teologický seminár.

Nikdy som však nemal mentorov. Nikdy som nemohol sledovať niekoho pri práci a povedať si: „Aha, takto sa to robí.“

Preto by som chcel osobitne spomenúť predsedu divízie Bertela Wicklandera. Jeho telefonát v júli 2005, keď mi povedal: „Daniel, chcem, aby si bol súčasťou nášho tímu v divízii,“ navždy zmenil môj život a dal mi jedinečnú príležitosť rozvinúť dar vedenia, o ktorom som ani netušil, že ho mám, keď som bol kazateľom miestneho zboru.

Chcel by som tiež spomenúť Laura Coopera. Pamätám si rok 1995, keď bol čerstvo vymenovaný do Generálnej konferencie, prišiel na zasadnutie výkonného výboru únie v Prahe a ja som mu tlmočil. Vždy som k nemu vzhliadal. Dnes mám česť byť spolu s ním nositeľom tohto ocenenia.

Chcel by som sa poďakovať aj svojim spolupracovníkom — Nenadovi, Robertovi a Ianovi, ktorý je tu — a celému tímu v kancelárii Trans-európskej divízie, našim 11 úniám a trom pripojeným poliam za dôveru, ktorú mi prejavili, keď ma zvolili za predsedu divízie v roku 2022 a potom opäť v roku 2025, hoci ani nepochádzam z územia TED.

Po 28 rokoch života v Anglicku však už môžem skutočne povedať, že TED je mojou divíziou.

Tých 1 289 dní — posledných 42 mesiacov — bolo úžasnou príležitosťou ovplyvňovať smerovanie našej cirkvi v Európe a spolu s predsedami únií formovať podobu adventizmu, ktorý sa tam žije.

Keď som vyrastal za železnou oponou, nikdy by som si nepredstavil, že budem mať vplyv na cirkev aj mimo svojho miestneho zboru alebo nanajvýš konferencie.

Ak dnes večer niečo oceňujeme, tak to je excelentnosť spoločenstva, ktoré nás všetkých formuje. Nebol by som dnes tým, kým som, bez všetkých týchto formujúcich vplyvov.

A **po tretie**, chcel by som poďakovať svojej rodine, ktorá neustále nesie skryté náklady služby a vedenia — čas, cestovanie, vyrušenia, neustály pocit, že človek nikdy nie je úplne „mimo služby“.

Mojej vernej **manželke Viere**, s ktorou sme spolu takmer 43 rokov, ktorá nemá rada cestovanie lietadlom, a predsa súhlasila, že príde na túto príležitosť. A mojim dvom synom, **Marekovi a Romanovi**, ktorých neustále povzbudzovanie a výzvy určite pozitívne prispeli k tomu, čo nazývame excelentnosťou.

Vaša láska a podpora mi umožňujú robiť to, čo robím, s radosťou.

Chcem, aby ste vedeli, že keď prijímam toto ocenenie, prijímam ho s vdáčnosťou. Zároveň ho však vnímam ako obnovené pozvanie — pokračovať v učení sa, pokračovať v počúvaní, pokračovať v raste a využívať dary, ktoré mi Boh dal, pre dobro druhých.

Ešte raz vám ďakujem. Zo srdca vám ďakujem za túto poctu.

Nech všetci naďalej konáme svoju prácu s integritou, pokorou, súcitom, nádejou a excelentnosťou.

Ďakujem veľmi pekne.

3) Kázeň Daniela Dudu

Chcel by som poďakovať Výboru ceny Weniger za pozvanie predniesť Clinton Emerson Annual Address. A so svojou „Chinglish“ angličtinou sa budem snažiť vyslovovať to správne — nie „Weninger“, ale „Weniger“.

S modlitbou som premýšľal nad témou excelentnosti a úprimne sa modlím, aby nasledujúce minúty môjho uvažovania boli inšpiráciou pre toto vzácne zhromaždenie pri tejto príležitosti.

Nikdy nezabudnem na 21. máj 2025. Nie preto, že to bol týždeň pred mojimi narodeninami, ani preto, že som sa v ten deň zúčastnil stretnutia kazateľov lotyšského združenia cez Zoom.

Pamätám si ho preto, že keď som si potom otvoril e-mail, našiel som správu od Bonnie Dwyerovej, predsedníčky výkonného výboru Weniger, v ktorej mi oznámila, že som bol vybraný ako jeden z laureátov tohto prestížneho ocenenia pre rok 2026.

Nemohol som vlastným očiam veriť, keď som ten e-mail čítal.

A vtedy sa moja myseľ vrátila späť — do čias, keď som bol šesťročným chlapcom neďaleko južnej hranice bývalého Československa.

V roku 1965 sme ešte mali šesťdňový pracovný aj školský týždeň. A ako syn adventistického kazateľa som každú sobotu chýbal v škole.

V pondelok ráno ma učiteľka vždy zavolala dopredu pred celú triedu a pýtala sa: „Duda, kde si bol v sobotu?“

Odpovedal som: „Bol som v kostole.“

A ona povedala: „V kostole? Do kostola chodia staré ženy, ktoré sa boja zomrieť. Zatiaľ čo ty si sa modlil v kostole, my sme sa poctivo učili. Tak sa teraz pozrime, čo si zameškal.“

A tak som vedel, že každú nedeľu musím navštíviť spolužiakov a odpísať si poznámky z toho, čo sa učili v sobotu, pretože v pondelok ráno ma budú pred celou triedou skúšať.

Jedného dňa sa učiteľka spýtala: „Deti, kto vie zarecitovať básničku?“

Ako temperamentný chlapec som zdvihol ruku. Keď ma vyvolala, postavil som sa a začal som: „Hospodin je môj pastier, nič mi nechýba. Na zelených pastvinách mi dáva odpočívať, k tichým vodám ma privádza, dušu mi osviežuje...“

A zarecitoval som 23. žalm.

Učiteľka bola zhrozená. Na druhý deň si zavolala moju mamu do školy a povedala jej: „Musíte svojmu synovi vysvetliť, že v škole nemôže recitovať takéto náboženské veci. A dobre si rozmyslite, čo robíte s tým chlapcom, pretože v živote nič nedosiahne.“

Viete, ja som chcel len ukázať určitú mieru excelentnosti.

A potom si spomínam na **september 1989** — ešte pred Nežnou revolúciou, ktorá zvrhla komunistický režim v mojej krajine — keď som prišiel na Andrews Theological Seminary ako druhý človek v histórii z tejto krajiny, aby som tam študoval doktorát.

Stále si živo pamätám tú stenu v seminári, kde bol reliéf Charlesa Eliota Weningeru spolu s menami tých, ktorí získali toto prestížne ocenenie.

Keby mi niekto v septembri 1989 povedal, že raz dostanem toto ocenenie, neveril by som tomu.

Dovoľte mi teda povedať niečo o excelentnosti.

Zdôrazňovať excelentnosť je určite veľmi dobré. Ved' sme povolaní napodobňovať Boha tým, že odrážame *areté* — grécke slovo, ktoré znamená „excelentnosť“ a ktoré sa spomína vo Filipanom 4,8.

Písmo vyzdvihuje usilovnosť, zručnosť a integritu.

Nebezpečenstvo však spočíva v tom, že excelentnosť sa môže stať cieľom namiesto ovocia milosti. Že sa stane teologickým centrom namiesto nástroja. Že sa stane dôkazom našej hodnoty namiesto ovocia milosti.

A keď sa to stane, excelentnosť je nesprávne pochopená.

Excelentnosť sa potom stáva budovaním imidžu. Stáva sa o víťazení. Stáva sa perfekcionizmom.

Ale excelentnosť — skutočná excelentnosť — je láska, ktorá sa stáva viditeľnou v kvalite našej práce. Je to vernosť v detailoch, ktoré si možno nikto nikdy nevšimne.

Je to robiť obyčajné veci s neobyčajnou starostlivosťou, pretože slúžime Bohu, ktorý pre nás dal to najlepšie. A slúžime Mu tým, že nezištne slúžime druhým, pretože ľudom na Bohu záleží — a Boh záleží nám.

Takže **prvá vec**, ktorú si chcem, aby ste si zapamätali, je:

Excelentnosť nie je dokonalosť. Excelentnosť je vernosť v tom, čo nám bolo zverené.

Pamätáte si na Matúša 25? Keď Ježiš rozprával príbeh o mužovi, ktorý sa chystal na cestu a zveril svoj majetok trom sluhom.

Jednému dal päť talentov, druhému dva a tretiemu jeden.

Potom odišiel a keď sa vrátil, prišiel čas, aby sluhovia vydali počet zo svojho života.

Ten, ktorý dostal päť talentov, priniesol ďalších päť — mal teda desať. Ten, ktorý dostal dva, priniesol ďalšie dva — mal štyri.

Ale ten, ktorý dostal jeden talent, ho vôbec neinvestoval a vrátil len to, čo dostal.

Pamätáte si, ako pán reagoval na toho, ktorý priniesol späť len jeden talent?

Viete, aký bol Ježiš milostivý. Spomeňte si na Samaritánku, keď jej povedal: „Chod’, zavolaj svojho muža.“ A ona odpovedala: „Nemám muža.“

Namiesto toho, aby jej povedal: „Za koho sa považuješ, že klameš druhú osobu Trojice?“ povedal: „To je pravda. Päť si už mala a teraz žiješ so šiestym — budeme to považovať za pravdivú odpoveď.“

Čo by ste očakávali, že povie tomu, ktorý priniesol späť jeden talent?

Nie je úžasné, že by sme možno čakali niečo ako: „Aspoň si si pamätal, kde si ten talent zakopal?“

Nie je to milé? „Priniesol si to späť.“

Dovoľte mi teraz prečítať vám — viete, máme predstavu, že keď čítame z prekladu King James Version, znie to zbožne a sväto — ale ja vám to prečítam z prekladu Living Bible, čo povedal tomu človeku:

„Zlý človek, lenivý sluha! Keď si vedel, že budem od teba požadovať zisk, mal si aspoň vložiť moje peniaze do banky, aby som mal aspoň úrok.“

A potom hovorí: „Vezmite peniaze tomuto človeku, pretože tomu, kto dobre využíva, čo mu bolo dané, bude dané ešte viac a bude mať hojnosť. Ale tomu, kto je neverný, bude vzaté aj to málo, čo má.“

Niekedy v kresťanstve vytvárame dojem, že čím menej iniciatívy, čím menej úsilia, tým viac sme požehnaní.

Nie však v Ježišovom chápaní.

Ale hlavná myšlienka je táto:

Pamätáte si, akú odpoveď dostal ten, ktorý priniesol štyri talenty?

Je to vo verši 21. Počúvajte:

„Dobre, dobrý a verný sluha. Nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána.“

A chcete počuť, čo povedal tomu, ktorý priniesol desať talentov?

Je to vo verši 23:

„Dobre, dobrý a verný sluha. Nad málom si bol verný, nad mnohým ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána.“

Všimli ste si niečo na týchto dvoch pochvalách?

Sú úplne rovnaké. Presne tie isté slová.

A pýtame sa: Ako je možné, že Ježiš použil rovnaké slová pochvaly pre toho, ktorý priniesol desať talentov, aj pre toho, ktorý priniesol len štyri?

Prečo?

Pretože Boh od nás nevyžaduje, aby sme boli najlepší. On od nás vyžaduje len to, aby sme robili to najlepšie, čo vieme.

Vyžaduje od nás, aby sme boli verní v tom, čo máme.

Pre nášho Boha totiž excelentnosť neznamená dosiahnuť toľko ako iní kresťania.

Excelentnosť znamená dosiahnuť toľko, koľko môžeš dosiahnuť s talentmi, ktoré si dostal.

Vernosť pre Boha neznamená byť ako ostatní ľudia.

Vernosť znamená byť verný tomu, kým ťa Boh stvoril.

Excelentnosť neznamená dávať toľko ako iní kresťania.

Excelentnosť znamená dávať to, čo môžeš dať.

Robiť to, na čo ťa Boh obdaroval — to je excelentnosť.

Dávať na Božie dielo to, čo dokážeš a čo si môžeš dovoliť dať — to je vernosť.

Zastávať miesto zodpovednosti, ktoré si schopný naplniť — to je v Božích očiach excelentnosť.

Vidíte, excelentnosť neznamená byť opicou alebo papagájom niekoho iného. Excelentnosť znamená byť sám sebou.

A toto je **prvá vec**, ktorú si chcem, aby ste si zapamätali: **Excelentnosť neznamená dokonalosť. Excelentnosť znamená vernosť v tom, čo nám bolo zverené.**

Ale my adventisti, ktorým záleží na pravde, poslušnosti a misii, si musíme uvedomiť, že sme obzvlášť náchylní premeniť excelentnosť na duchovnú menu.

Existuje tichá dohoda, ktorú mnohí úprimní kresťania robia — často bez toho, aby ju vyslovili nahlas:

Ak sa dost' zlepším, Boh ma bude viac milovať. Ak budem lepšie podávať výkon, Boh ma bude viac používať.

Ak budem dostatočne pôsobivý, Boh bude so mnou spokojný.

A keď sa excelentnosť stane úzkostnou, keď slúži na sebaobranu, keď ide o reputáciu, porovnávanie sa s druhými a výkon, potom sa mení na jed perfekcionizmu.

Ale evanjelium hovorí:

Boh ťa nemiluje preto, že si excelentný.

Boh ťa robí novým stvorením preto, že ťa miluje.

Vidíte, v kozmickom konflikte je základná lož vždy rovnaká:

Boh je tvrdý pán, jeho požiadavky sú svojvoľné, spasenie si treba zaslúžiť a hodnota človeka sa dokazuje výkonom.

Nepriateľovi neprekáža, keď hlásame vysoké štandardy — pokiaľ ich môže prekrútiť do náboženského jazyka legalizmu.

A legalizmus je v skutočnosti excelentnosť v prestrojení.

Pretože legalizmus robí dve veci:

Skresľuje Boží charakter — akoby bol Otec ohrozený naším výkonom. A nakoniec drví Božie deti úzkosťou, porovnávaním sa, hanbou a vyhorením.

A satan potom môže ukázať prstom a povedať: „Vidíte? Náboženstvo, Boh — ničí ľudí.“

Ak tento pohľad prijmem, potom sa pravda „Boh ospravedľňuje bezbožného z milosti“ nahrádza myšlienkou „Boh požehnáva tých najlepších“.

Excelentnosť sa potom stáva podmienkou prijatia, istoty a užitočnosti.

Živí úzkosť — najmä u mladých ľudí a citlivých pováh.

Keď sa duchovný život zmení na riadenie výkonu — keď ľudia veria: „Snaž sa viac, buď lepší, nesmieš zlyhať“ — vedie to k vyhoreniu, pretváрке a pokrytectvu.

A nič neničí spoločenstvo tak ako pretváрка — predstieranie.

Legalizmus totiž mení posvätenie na vonkajší obraz.

Namiesto toho, aby sme boli úprimní, kajúcní a uzdravení, snažíme sa zapôsobiť na druhých.

Riadenie výkonu nahrádza vyznanie, nárek a rast.

Povedzte mi — kedy ste naposledy počuli nárek ako súčasť spoločnej bohoslužby v adventizme?

Nie sme v tom dobrí.

Sme triumfalistické hnutie, ktoré chce ísť stále od sily k sile.

Ale nárek je biblický spôsob, ako reagovať na realitu, ktorou prechádzame.

Ak je excelentnosť chápaná ako naše rozhodujúce ospravedlnenie Boha, potom sa z nej stáva jemná verzia myšlienky:

„Musíme byť bezchybní, aby sme dokončili Božie dielo.“

A tým sa pozornosť presúva z Krista na nás. Končíme pri „posvätenej meritokracii“.

Spoločenstvá postavené na excelentnosti často potrebujú „obyčajných“ ľudí, aby mali koho obviňovať, keď veci nefungujú.

V Kristovom tele však má svoje miesto slabý, nedokonalý, chudobný, neurodivergentný, zranený človek. Obyčajní ľudia nemôžu byť na okraji, pretože Kristus zomrel aj za nich.

Videl som cirkevné inštitúcie, kde sa pod zámkou excelentnosti ospravedľňoval mikromanažment, „zduchovňovaná“ kritika a tvrdé vedenie — všetko v mene misie.

Každá sobota nám pripomína naše limity, našu potrebu odpočinku a našu stvorenosť.

Ale legalizmus odporuje samotnému evanjeliu, ktoré sobota predstavuje. Pretože sobota je čistá milosť.

Nie sme spasení tým, čo robíme, ani naším výkonom.

Legalizmus produkuje to, čo sa dá spočítať a zmerať — napríklad počty krstov, „značku“, súlad s pravidlami — aby to vyzeralo ako vernosť.

Božie kráľovstvo však rastie cez slabosť, trpezlivosť a skrytosť.

Ak prijmeš legalizmus, skončíš buď v pýche nad tým, čo si dosiahol — spomeň si na farizeja v Lukášovi 18: „Bože, aké šťastie máš, že som tvoj“ — a Ježiš hovorí, že to nepochopil.

Alebo skončíš v zúfalstve, keď zlyhávaš: „Asi som sa narodil len na to, aby som bol palivom pre oheň pekla. Nedokážem to.“

Milosť však prináša pokánie a odolnosť.

Môžem čeliť realite svojho hriechu bez toho, aby som sa skrýval.

Môžem rásť bez paniky.

Môžem slúžiť s excelentnosťou bez potreby obdivu.

Dovoľte mi preto nanovo definovať excelentnosť v rámci adventistického pohľadu na kozmický konflikt:

Excelentnosť je ovocie vernej lásky pod milosťou.

Keď som bol vedúcim oddelenia v divízii, musel som si nechať schvaľovať svoje cesty od svojho nadriadeného — predsedu divízie.

Predstavte si, že by som jedného dňa prišiel do jeho kancelárie a povedal:

„V Jeremiášovi 32 čítam, že Boh povedal prorokovi: Kúp si pole v Anatót v Benjamínovej krajine, lebo máš právo vykúpenia — kúp si ho.“

A ja by som povedal: „Môžete mi schváliť cestu do Izraela?“ (V tom čase bol Izrael súčasťou TED.) „Verím v inšpirované Božie slovo.“

To, čo by vyzeralo ako vernosť, by sa v skutočnosti stalo nezmyslom a nezodpovednosťou.

Prečo?

Pretože ak chceme definovať excelentnosť bez jedu legalizmu alebo fundamentalizmu, musíme ju definovať ako vernú lásku pod milosťou.

Nie ako bezchybnosť.

Nie ako výkon.

Nie ako duchovnú nadradenosť.

Ale ako odpoveď — odpoveď na to, čo Boh urobil.

Neposlúchame preto, aby sme boli milovaní. Poslúchame preto, že sme milovaní.

Excelentnosť je služba, nie sebaspravodlivosť.

To, čo robíme, nerobíme preto, aby sme si niečo dokázali, ale preto, aby sme požehnávali druhých.

Vernosť — excelentnosť — je pravdivá.

Môžem priznať svoju slabosť. Skutočná svätosť vie vyznať, vie žiaľovať, vie sa ospravedlniť, vie požiadať o pomoc. Nie je to predstierané.

A preto je veľmi dôležité, že excelentnosť je vždy spoločná.

Excelentnosť vytvára priestor pre tých najslabších. Nikdy nie je elitárska.

Ak naša excelentnosť vylučuje tých, ktorí zápasia, potom to nie je Kristova excelentnosť.

Pretože je formovaná sobotou, nie hnaná výkonom.

Pracujeme z odpočinku, nie pre svoju hodnotu.

Malé tajomstvo, ktoré nám to pripomína: sobota je najprv pozvanie a až potom prikázanie.

Takto Boh obhajuje svoj charakter v kozmickom konflikte — nie tým, že ukazuje „nadmŕu“, ale tým, že zjavuje spoločenstvo, kde milosť prináša dobro a pravda prináša súcítnu nehu.

A to je pravá excelentnosť.

Duch totiž vždy prináša lásku, radosť a pokoj — nie náboženskú paniku, že nie si dosť dobrý, nie strach, hanbu, porovnávanie alebo kontrolu.

Excelentnosť vždy uľahčuje ľuďom prísť k svetlu, pretože tam, kde sa káže evanjelium, ľudia sa prirodzene približujú k svetlu.

Excelentnosť nie je rebrík k Bohu.

Excelentnosť je ovocie zotrývania v Božej milosti.

V kozmickom konflikte totiž nie je najsilnejším svedectvom pôsobivá cirkev, ale cirkev, kde sa zlomení ľudia stávajú celistvými — nie tlakom, ale milosťou.

Kde poslušnosť a excelentnosť nie sú odznakom, ale ovocím a výsledkom lásky.

Keď myslím na toho šesťročného chlapca v roku 1965 v komunistickej škole, učiteľka si myslela, že ma svojim správaním zahanbí. A aj sa jej to podarilo.

Keď máš šesť rokov, nemáš kapacitu zvládnuť takéto veci.

Ale zároveň vo mne zasiala hodnotu excelentnosti — a aj pochopenie, že excelentnosť zo mňa nerobí lepšieho človeka.

A tak, Bonnie, predstav si...

Predstav si, čo by sa stalo, keby Boh mal spoločenstvo ľudí, ktorí slúžia s pokorou, integritou a radosťou.

Nie takých, ktorí predstierajú, že už dosiahli cieľ, ale takých, ktorí si pamätajú, že potrebujú neustále rásť — učiť sa, rýchlo sa ospravedlňovať, vyznávať, pozorne počúvať a slúžiť so súcitným srdcom.

Len si predstav, čo by sa stalo, keby Boh mal takéto spoločenstvo.

Aké svedectvo by to bolo pre celý svet.

A tak moje želanie a modlitba je, aby sme všetci usilovali o excelentnosť, ktorá je ľudská, pokorná a formovaná misiou — excelentnosť, ktorá slúži, nie ohuruje.

Nech vás všetkých Boh požehná.